

ΟΙ ΚΑΡΠΟΙ

Δέν επιζητούμε εἶσημα, οὔτε διεκδικούμε θριάμβους. Γιατί πιστεύουμε πὼς ὅ,τι ἐνέργειες κάνομε πρὸς μία ὁρισμένη κατεύθυνση, τίς κάνομε ὑπακούοντας σέ μίαν ἀναγκαιότητα ποῦ δέν μποροῦμε νὰ τὴ διαφύγομε. Πιστεύουμε πὼς εἶμαστε ὄργανα τῆς αὐτῆς ἀναγκαιότητας καὶ γι' αὐτὸ ἀκόμα πιστεύουμε στὴν τελικὴ νίκη τοῦ ἀγῶνα μας. Θέλουμε ὅμως νὰ τονίσουμε σήμερα μερικὰ σημεῖα τοῦ ἀγῶνα μας, ὄχι, τὸ ξαναλέμε γιὰ νὰ κερδίσομε ἐπαίνοους ἀλλὰ, γιὰ νὰ δείξομε τὴ σημασία μερικῶν πραγμάτων ποῦ φαίνονται ἀσήμαντα κάποτε καὶ ἐπειτα ἀπὸ καιρὸ μένομε οἱ ἴδιοι κατάπληκτοι μπροστὰ σι' ἀπτελέσματά τους.

Μὲ πόσο σκεπτικισμὸ ὑποδέχτηκε ἡ κοινωρία ἐδῶ τὴν πρώτῃν ἐμφάνισιν τοῦ Συνδέσμου μας τῶρα ὀχτὼ χρόνια «Ψῆφο σὺς γυναῖκες; μὰ οὔτε ἔπειτα ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια, δέν θὰ εἶναι ἄξιες αἱ ἑλλητίδες νὰ τὴν πάρουν,» μᾶς ἀπαντοῦσαν στὰ αἰτήματα καὶ στὰ ἐπιχειρήματά μας

Μὲ πόση ἱερὴ ἀγανάκτηση ἀντέκρουσαν οἱ συντηρητικοί, κάθε εἶδος προτασίας ἐξωγάμου παιδιοῦ σὺς δημόσιες, συγκεντρώσεις ποῦ εἶχαμε ὁργανώσει γιὰ τὴν ἀναζήτησιν τῆς πατρύτητας, καὶ πὼς ἐπεκαλοῦνταν τὴν ἀνάγκη νὰ κατοχυρωθῇ ὁ γάμος καὶ ἡ νόμιμη οἰκογένεια, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ δυστυχημένα θύματα τῆς σημερινῆς κατάστασης καὶ γιὰ τὴν ἀδικία ποῦ βαρβαίνει τὴ γυναῖκα;

Μὲ πόση εἰρωνεία παρακολουθοῦσαν οἱ ἴδιοι συντηρητικοὶ κύκλοι τίς προσπιθειές μας νὰ ξυπνήσομε καὶ στὸν τόπον μας μιά ποιὸ συγχρονισμένη καὶ ποιὸ ἀνθρωπιστικὴ ἀντίληψη γιὰ τὴν παιδικὴ ἐγκλη-

ματικότητα καὶ νὰ ὁργανωθοῦν κι ἐδῶ ὅπως σὲ τόσα ἄλλα κράτη, δικαστήρια εἰδικὰ γιὰ τὰ παιδιά;

Μὲ πόση ἀηδία ἀπέστρεφαν τὸ προσωπὸ τους οἱ σεμνότυφοι ὑπεραμύντορες τῆς ἠθικῆς, σὺς δημόσιες συζητήσεις μας, ὅπου χτυπούσαμε μὲ ὄλη μας τὴ δύναμη τὸ σύστημα τοῦ κρατικοῦ διακανονισμοῦ τῆς ἀνηθικότητος καί, μαζί μας οἱ ποιὸ προοδευτικοὶ ἐπιστήμονες ἀπέδειχναν πόσο ἄσκοπο εἶναι τὸ σύστημα αὐτὸ γιὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς δημόσιας υγείας;

Δέν πέρασαν καὶ πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε καὶ νὰ τῶρα, ἕνα ἕνα τὰ ζητήματα αὐτὰ ξαναπαρουσιάζονται, ὄχι πᾶ ἀπὸ μᾶς, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν Κυβέρνησιν, ποῦ προσπαθεῖ νὰ συγχρονιστῇ καὶ καταπιάνεται μὲ τὴ λύσιν μερικῶν κοινωρικῶν προβλημάτων.

Τὸ Ὑπουργεῖο Προνοίας εἰτοιμάζει σχέδιον νόμου γιὰ τὴν καταπολέμισιν τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων, καὶ συσταίνει τὴν **κατάρτησιν τῶν οἰκῶν ἀνοχῆς καὶ τοῦ κρατικοῦ διακανονισμοῦ**. Μιλῆσαμε ἐκτεταμένα γιὰ τὰ ὑπὲρ καὶ κατὰ αὐτοῦ τοῦ νομοσχεδίου στὰ τρία προηγουμένα φύλλα τοῦ ἀγῶνα.

Τὸ Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης ἀναθεωρεῖ τὸ Νομὸν Διάταγμα περὶ ἐξωγάμων καὶ πιστεύομε πὼς, μὰ καὶ θὰ περάσει ἀπὸ τὴ φωτισμένη καὶ δίκαιη κριτικὴ τοῦ κ. Τριανταφυλλοπούλου, θὰ βγῇ πάντως κίττι ἀριώτερον καὶ ἀνθρωπινώτερον ἀπὸ τὸ ἐξαμβλωματικὸ νομοθέτημα ποῦ ἰσχύει τῶρα.

Τὸ ἴδιον Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης εἰτοιμάζει σχέδιον νόμου γιὰ νὰ ὁργανωθοῦν παιδικὰ δικαστήρια καὶ ἀνέθεσε τὴν ἐπεξεργασίαν του σὲ ἐπιτροπή.

Ἔτσι ἕνα ἕνα τὰ ζητήματά μας ἔρχονται στὴν ἐ-

πιφάνεια καὶ παίρνουν σιγὰ σιγὰ μιὰ λύση.

Ἐμεῖς τί κάναμε γιὰ ὅλα αὐτά; Οὐσιαστικὰ τίποτε. γιατί δὲν εἶχαμε καμιὰ δύναμη οὐσιαστικὴ νὰ πραγματοποιήσουμε τίποτε. Ἄτομα χωρὶς ψῆφο, χωρὶς ἀντιπροσώπευση σὶδ νομοθετικὸ σῶμα τί δύναμη ἔχομε νὰ νομοθετήσουμε τὸ παραμικρό;

Κι ὁμως ὁ ὅλος μας ἦταν σημαντικὸς. Ρίξαμε ιδέες. Εἴμαστε κι ἔμεῖς φορεῖς τῶν ρευμάτων τῶν νέων ιδεῶν σὶδὸν τόπον μας. Κι αὐτὸ ἀρκεῖ. Οἱ ιδέες ἀπὸ κεῖ καὶ ἕστερα δουλεύουν μόνες τους. Καλλιεργοῦν τίς συνειδήσεις. Ἐπιβάλλονται λίγο λίγο. Γίνονται ἐπιταχτικές. Καὶ θέλοντας καὶ μὴ τίς προσέχουν καὶ οἱ συντηρητικώτεροι.

Γι' αὐτὸ ἀξίζει κανένας νὰ μὴν ἀντικρούζει ποτὲ μὲ σκεπτικισμό μιὰν ιδέα νὰ κλείνει μέσα της στοιχεῖα ζωῆς ὅσο κι ἂν φαίνεται δύσκολη ἢ πραγματοποιησὴ της

Ἄρκει νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τὴν ἀντίληψη τοῦ χρόνου. Δὲν ἔχει καμία σημασία ἂν ἔμεῖς οἱ ἴδιοι, δὲ δοῦμε τοὺς καρποὺς τῶν ἀγῶνων μας. Φτάνει μονάχα πὼς πιστεύαμε καὶ πὼς ἀγωνιστήκαμε.

Αὐ Θ.